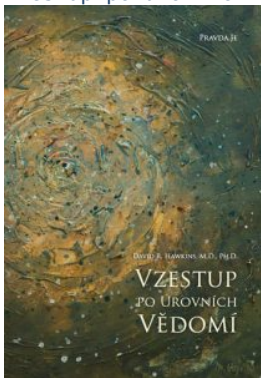

Kapitola 13. Kombinační rozum (úroveň 400)

Předcházející část: Kapitola 12. Přijetí (úroveň 350)

Vzestup po úrovních vědomí	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.</p> <p>Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2017</p>
	
Přesměrovat a objednat knihu...	

Kapitola 13

Kombinační Rozum

(Úroveň vědomí 400)

Úvod

Když člověk překoná emocionalitu nižších úrovní, vystoupí do popředí inteligence a racionalita. Důvodem je schopnost mysli zpracovávat velké a složité množství dat a vytváření rychlých, správných rozhodnutí, porozumění složitosti vztahů, gradací a jemných rozdílů, a stále důležitější se stává odborná manipulace se symboly jako abstraktními pojmy. Toto je úroveň vědy, lékařství a celkově zvýšené schopnosti vytvářet nové pojmy a porozumět tématu. Velmi se oceňují znalosti a vzdělávání. Pochopení informací a logiky jsou hlavními nástroji k dosažení cíle, a jsou charakteristickými znaky úrovně 400. Je to úroveň nositelů Nobelovy ceny, velkých státníků, soudců Nejvyššího soudu, Einsteina, Freuda a mnoha dalších důležitých postav v dějinách západního světa. Jsou uvedeny v *The Great Books ze západního světa* (pro větší pohodlí jsou převzaty z knihy *Pravda vs. lži*).

K nedostatkům této úrovně patří neschopnost jasně rozlišit rozdíl mezi symboly (tj *res cogitans*) a tím, co zastupují (*res externa*), a zmatek mezi objektivním a subjektivním světem, což omezuje chápání kauzality. Na této úrovni je snadné ztratit ze zřetele les pro stromy, a být zaslepený koncepty a teoriemi a postrádat pohled na základní smysl.

Kalibrace z velkých knih západního světa

Aischylos 425 Faraday 415 Marx 130 Apollonius 420 Fielding 440 Melville 460 Tomáš Akvinský 460 Fourier 405 Freud 499 Mill, J. S. 465 Milton 470 Archimedes 455 Galen 450 Montaigne 440 Aristofanés 445 Galileo 485 Montesquieu 435 Aristoteles 498 Gibbon 445 Newton 499 Augustin 503 Gilbert 450 Nicomachus 435 Aurelius, Marcus 445	Goethe 465 Harvey 470 Pascal 465 Plato 485 Bacon, Francis 485 Hegel 470 Herodotos 440 Plotinus 503 Plutarchos 460 Berkeley 470 Hippokrat 485 Ptolemaios 435 Boswell 460 Hobbes 435 Rabelais 435 Cervantes 430 Homer 455 Rousseau 465 Chaucer 480 Hume 445 Shakespeare 465 Koperník 455 Huygens 465	Smith, Adam 455 Dante 505 James William 490 Sophocles 465 Darwin 450 Spinoza 480 Descartes 490 Kant 460 Sterne 430 Dostojevský 465 Kepler 470 Swift 445 Engels 200 Lavoisier 425 Tacitus 420 Epictetus 430 Locke 470 Thucydides 420 Euclides 440 Lucretius 420 Tolstoj 420 Euripides 470 Machiavelli 440 Virgilius 445
--	---	---

Intelektualizování se může stát samoučelné (např., „relativismus“ a jeho negativní dopad na akademické půdě). Důvodem je omezení v tom, že neposkytuje schopnost pro rozlišování podstaty nebo „kritického bodu“ u složitého problému.

Rozum vedený pomocí dialektiky a logiky vidí jako nutnost rozlišování pravdivosti lineárních ověřitelných faktů. To produkuje obrovské množství informací a dokumentů, ale postrádá schopnost vyřešit nesrovnalosti v datech a závěrech. Všechny filozofické argumenty znějí přesvědčivě samy o sobě. I když je Rozum vysoce účinný v technickém světě, kde vládne metodika a logika, sám Rozum, paradoxně, je hlavní překážkou k dosažení vyšší úrovně vědomí, protože to přitahuje identifikaci sebe jako myslí. Překročení této úrovně je v naší společnosti relativně vzácné (pouze čtyři procenta populace), neboť to vyžaduje posun paradigmatu od popisného způsobu k subjektivní zkušenosti. Že posun paradigmatu je nezbytný pro pochopení vyšší úrovně vědomí a duchovních skutečností není dosud uznané i u takových oblastí výzkumu, jako je „věda a vědomí“ či „věda a teologie“, které usilují o potvrzení duchovních skutečností (nelineární, což kalibruje úroveň vědomí 500 a vyšší) v omezené lineární doméně 400.

Diskuse

Hladiny vědomí 400 představují vznik schopnosti syntetizovat a využívat velmi složité lineární vstupy a symboly a extrahovat význam a smysl, stejně jako prediktivní ověření. Intelligence chápe hierarchické organizační hodnoty a rozlišuje hodnotu, aby spolehlivě předpověděla smysl nebo význam. Upřednostňuje stratifikaci pomocí klasifikačních systémů, které jsou analogické s paradigmatem domény, jako jsou kategorie, třída, druh, poddruh, rod, a pak konečně, konkrétní příklad. Tento komplex funkcí je analogický k rychlému třídícímu systému, který je

současně schopen integrace a selekce. I když obsah je lineární, jeho celkový směr a zdroj fungování je nelineární, a jeho celková dominance je v souladu s výkonem úrovně vědomí samotného pole.

Kromě výše uvedené obrovské a komplexní schopnosti pro zpracování dat se současně automaticky získá schopnost přiřadit variabilní závažnost pro každý fragment data s připisovaným stupněm důvěryhodnosti, významu, věrohodnosti a hodnoty. Člověk čerpá z obrovské databanky, a to jak individuální tak i kolektivní, vytvořené lidstvem v průběhu věků.

Schopnost myslet a rozum zplodily akademické oblasti vědy, psychologii, filozofii, metafyziku a psychoanalýzu, stejně jako duchovní a esoterickou psychologii. Všechny tyto vědy začaly používat slovo „dynamický“, aby se v nich zvýšil důraz na důležitost funkce. Nad ně byly povýšeny teorie učení, behaviorismus, podmiňování, zpětná vazba, systémy odměn, facilitace a inhibice. Prostřednictvím výzkumu věda dále rozvinula vzorce fungování v neuroanatomii, neurochemii, rovnováze autonomního nervstva (sympatiku / parasympatiku), mozku, hormonálním systému, systému neurotransmiterů, a v genetice modifikaci těchto vzorců díky prožitkům individua.

Zatímco všechno výše uvedené představuje impozantní množství informací, základní otázka zůstává po celou historii stejná: co to všechno znamená (tj. hermeneutika)? Přemítat o předpokládaném smyslu zajímá největší mozky historie a produkuje velké bohatství filozofie a její ústřední otázky, jako epistemologie, teologie a metafyzika, které řeší problém přímo, stejně jako ontologie (věda o bytí).

S vývojem vědomí jsou rozum, logika a intelekt napájeny prostřednictvím zdrojů pravdy. Pravda je vlastně jeden z aspektů božství a je neviditelným zdrojem síly na samotném poli mysli. Dar sladění se s pravdou vyústí v chápání a akumulaci moudrosti a prozíravosti při výkonu a použití funkce rozumu. Stále si může jednotlivec vůlí zvolit, do jaké míry a proč je rozum prioritní ve vztahu k emocionalitě. Jedinec zatím může ignorovat rozum a může sledovat své příkazy a interpretace skutečnosti vzniklé představivostí, zbožným přáním, fantazií, nebo emocionálními možnostmi s jejich stupněm projevu.

Tak se v myšlení a uvažování stále vyskytují celkové oblasti ovlivněné hodnotícím emocionální tónem, který může být usnadňující nebo omezující. Celkový emotivní tón také odráží kolektivní sociální příspěvek a liší se od kultury ke kultuře. V rámci každé kultury je distribuován do různých podskupin, které zdůrazňují nebo ubírají z hodnoty rozumu a intelektu. Obecně platí, že vyšší vzdělání má hodnotu sociálního postavení a překrývá vrozenou a vnitřní hodnotu. To dosáhlo své nejvyšší vážnosti ve zlatém věku starověkého Řecka v přibližně 500 až 300 před naším letopočtem a následně se stalo cenným zdrojem informací v průběhu staletí v Evropě. Vážnost klesala v průběhu minulého století v akademickém světě jak v Evropě a Americe jeho politizací a nájezdy filosofického a morálního relativismu (jak je popsáno Pravda vs. lži).

Zralá kultura podporuje vzdělávání a učení jako pozitivní a život podporující vzory. Svědčí o tom šířící se popularita hnutí seberozvoje. Příkladem je hnutí

„kulturních kreativců“ (Anderson a Ray, 2000), které má celkově pozitivní vliv na společnost obecně. Úroveň vědomí ve Spojených státech je v současné době 421, což svědčí o hlavním vlivu a významu úrovně vědomí intelektu. Významné je to, že na úrovni rozumu je kalibrována úroveň „šťěstí“ přibližně osmdesát procent, což je v ostrém kontrastu k jeho nízkému procentu pod úrovní 200 (od jednoho do dvaceti dvou procent).

Humanitární úsilí, které pomáhá znevýhodněným lidem, zdůrazňuje vzdělání jako nejúčinnější cestu z chudoby. Čím vyšší je úroveň vzdělání, tím je nižší porodnost, úmrtnost novorozenců, nemoci a další průvodní jevy deprivace. O tom výrazně svědčí nedávný vznik ekonomické expanze „Keltský tygr“. Po staletích naprosté chudoby se irská ekonomika prudce zvedla, aby se stala současným leaderem v Evropě v důsledku zřízení bezplatného vysokoškolského vzdělávání a souběžně s progresivní ekonomickou a politicko – právní reformou.

Dynamika ega na úrovni rozumu

Kombinace rozumu, logiky a vzdělávání je silná protiváha k vyrovnání tlaků primitivního narcistického jádra ega, které se cítí ohroženo vyššími hodnotami a osobnostní a sociální integritou. Nepřítelem racionality je sebestřednost narcismu samotného, který bortí a narušuje rozum, aby usnadnil své vlastní cíle. Na nižších úrovních vědomí je mysl použita pouze jako další zbraň k prosazení pozic, ovládnutí ostatních a k umožnění jednat podle zracionalizovaných zvířecích instinktů. Důvody intelektu mohou být zkresleny stejně jako rétorika a mohou sloužit k emocionálním, egoistickým cílům, a ne ke skutečnému účelu (např. filozofie relativismu [kal. 180], nebo marxismus [kal. 130]). Zkreslení pravdy slouží jako prostředek k udržení pozic a je charakteristický pro nižší (ego) mysl a ne pro Vyšší mysl (viz přehled, oddíl II).

Nižší mysl nahrazuje narcistickou intelektualizací disciplinovanou dialektiku logické pravdy.

Nejlepším příkladem je pokles hladiny vědomí akademické obce po katastrofální invazi „morálního relativismu“, který je stručně popsán v následujícím citátu z *Philadelphia Trumpet* (červen 2005):

Morální relativismus

Morální relativismus je víra, že definování dobra a zla je věcí individuální a osobní volby. Je popřením existence absolutního zákona, tato ideologie učí, že každé rozhodnutí je otázkou osobního pocitu.

Morální relativismus znamená například, že cizoložství není objektivně špatné. I když se někdo může domnívat, že cizoložství je špatné a že to zničí manželství, jiný má právo se domnívat, že je správné a posiluje manželství. Stejná úvaha platí i pro vraždu, krádež, pedofilii a každý jiný aspekt lidského života. S touto ideologií neexistuje absolutní definice dobra a zla, je tam jen to, co lidé jako správné nebo špatné vnímají.

Tento falešný princip vpadl do našich univerzit. Vytvořil odpůrce náboženství a

morální relativismus je vedlejším produktem evoluční teorie, která vyplňuje univerzitní kulturu a zejména vědu. Popřením existence Boha zasela evoluční teorie semena morálního relativismu. Není-li Bůh, argumentují sekularisté, neexistuje ani absolutní právo.

S použitím morálního relativismu jako zbraně mohou liberální sekularisté zničit jakékoliv absolutní právo pokud chtějí. Dokonce i zákony, kterými se řídí společnost, mohou být zničeny. Většina lidí si uvědomuje, že americké právo, ideologie, a morálka jsou v podstatě řízeny židovsko – křesťanskou vírou v Desatero. Protože podle sekularistů není žádný bůh, pak se jedná o pouhá doporučení a ne o zákon. Pokud neexistuje absolutní definice dobra a zla, jejich vymezení je soukromou záležitostí.

To je důvod, proč Ward Churchill, Harris Mirkin, a další členové sekulárních skupin mohou zastávat takové ideologie jako je antiamerikanismus a pedofilie. Pokud člověk nevěří v absolutní právo, pak nemusí věřit, že pedofilie je špatná. Morální relativismus ničí zákon, který definuje, co je správné a co špatné, co morální a nemorální.

Jedná se o několik příkladů nemorálnosti a morálního relativismu, které prostupují naše univerzity. Představa, že rozlišování mezi dobrem a zlem záleží na volbě, je pevně zakořeněná v myslích dnešních studentů vysokých škol.

Je také pozoruhodné, že současný papež (míněn Jan Pavel II) po nástupu do funkce prohlásil, že nejpřednější problém ohrožující svět, je morální relativismus, který nahrazuje božství vyhlášením svrchovanosti narcistického ega. Takový dopad na společnost zaznamenalo mnoho současných společenských komentátorů (např. Bruce, 2003).

Hladiny vědomí v úrovni mezi 400 – 500 ukazují, že i když jsou emoce stále přítomny a brány v úvahu, již nedominují a nenahrazují logiku a rozum. Obyčejné „dojmy“ jsou pouze náhodným výsledkem myšlení, zatímco rozum je jasně vymezen dialektikou, kázní a pravidly logiky, které jsou dobře reprezentovány matematikou.

Nižší mysl je méně vyvinutá a je charakteristická u dětí, u nezralých a nedostatečně vzdělaných lidí. Ve svém více primitivním stavu je mentalita podřízena emocionalitě a individualizovaným potřebám a přáním. Nižší mysl ovládá komunikaci v oblasti subjektivních stavů nebo stanovisek, které nejsou ve stejné kategorii jako mentální konstrukce Vyšší mysli, které jsou více objektivní, ověřitelné a průkazné, a tím vyžadují vyšší standardy platnosti nebo důkazu. V nižší mysli vládne „chtění“, a ve vyšší mysli je disciplinovaná odpovědnost, která vyžaduje dodržení norem pravdy s průvodními požadavky etiky a odpovědnosti. Prezentovat faleš jako domnělé pravdy je omluvitelné u dětí, ale může mít závažné následky v dospělosti. „Postmoderní“ filosofie (Marcuse, Chomsky, et al., Jak je uvedeno „Pravda vs. lži“, strana 209) má úroveň vědomí mezi 135 a 185, protože jsou to pokusy narušit rozum, ve snaze ospravedlnit a legitimovat lež místo pravdy a předstírat, že jsou rovnocenné. To znamená, že odvrácenou stranou inteligence je, že je náchylná k deformaci, k naivitě a zbožným přáním, vzniklých z narcismu, jak říká Humpty Dumpty z děl Lewis Carrolla („Alenka v říši divů“) : „Slovo

znamená to, co chci, aby to znamenalo.“

Zkreslení logiky a nepoctivost jsou také hlavním rysem psychopatických osobnostních rysů. Prolhanost u veřejných činitelů představuje hlavní téma současných médií, která prosperují ze skandálů. Superego nebo svědomí také omezují intelekt, a proto integrovaný rozum a logika jsou důsledkem morálky a etiky, které odrážejí kontext a ne jen obsah. Nižší mysl charakteristicky ignoruje kontext, protože by to znamenalo jeden z limitujících faktorů pro emotivní narušení pravdy (lest byla často použita v politické rétorice).

Jak je zřejmé, porušování pravdy může být také důsledkem cílevědomého zkreslení významu slov na základě politizace a sociálních teorií, které mají úroveň vědomí pod 200 (například „nový think „, jazyk policie, politické elitářství, atd.). Disciplinovaný rozum a logika dodržovat slovníkové definice slov.

Dodržování pravidel rozumu a logické pravdy jako sociální normy poklesla v soudnictví a ve veřejném diskursu v důsledku využívání pojmu „svoboda projevu“ v tom smyslu, že kdokoli může říkat bez následků cokoliv a že chování a jednání spadá pod „symbolický projev“ (dle prvního dodatku ústavy USA je symbolický, nevýslovný, ale jasný projev názoru povolen.). Tím se legitimuje veškeré chování jako „právo“, které směřuje do anarchie a degenerativního sociálního rozvratu. Historicky velké říše se tudíž rozpadly zevnitř morálním úpadkem. Ve skutečnosti první dodatek americké ústavy pouze zakazuje vládě cenzurovat svobodu projevu. V sociální oblasti už není požadavek dodržovat pravdu, v mediálním prostoru se snáze prosadí silnější agresivní hlasy k vyjádření nelogických předpokladů než ty, které mají vnitřní hodnotu.

Když lež nahradila pravdu, kalibrovaná úroveň vědomí ve zprávách a v médiích poklesla, ačkoli někteří bránili trend, který paradoxně je nyní kritizován, než aby byl respektován (viz *Pravda vs. faleš*, kapitola 9).

Mentalizace je zpracování symbolů v náhodném pořadí. Lineární myšlenka je náchylná k chybám, neboť se týká obsahu. Obsah je znám na základě kvality vědomí, která je atraktorem pole vědomí, kterým dochází ke kontextualizaci. Obsah *myslí*, pole *ví*. V kontrastu, *Já je*.

Důvodem zkreslení je to, aby rozum sloužil jako prostředek k egoistickým cílům a je hlavním zdrojem sociálních konfliktů, morálních svárů a lidského utrpení. Negace rozumu, se svými vnitřními silnými stránkami, umožňuje uvolňování atavistických zvířecích sklonů spojených s primitivními aspekty ega, které vidí logiku, důkaz, a racionalitu jako zmaření svých záměrů. Masivní důsledky narušení logiky a rozumu jsou patrné nejen v celé historii, ale i v dnešním světě. Vzhledem k tomu je pravda v souladu s přežitím, lež má na svědomí smrt desítek milionů životů jen v posledním století.

Časem se intelekt sjednotí s pozitivními emocemi, které přidávají hodnotu a motivaci, jako je radost z vykonané práce. Člověk upřednostňuje duchovní principy, podle nichž řeší konflikty. To mu umožňuje nejvyšší rozvoj. Zavázal se k úsilí sloužit nejvyššímu dobru a podřizuje se Boží vůli.

Vnímání „dobra“ nebo „zla“, jak poznamenal Sokrates, je často v první řadě důsledkem touhy neboli iluze, než jakékoliv objektivní reality. V případě potřeby se objeví okolnost, nebo možnost být „dobrý“, není-li to žádoucí, je možnost odmítnuta jako „špatná“. Tak rozum vyvažuje emoční zkreslení, protože jeho záměrem je rozeznat pravdu a ne racionalizovat klam. Omezenému intelektuálnímu je často dána přednost před duchovními principy a tím víra v rozum nahrazuje víru v Boha.

Rozum a logika (tj. věda) mají velkou hodnotu v rámci jejich příslušného paradigmatu. Na úrovni 500 se prostřednictvím duchovního vyrovnání hlavním ohniskem subjektivity stává zážitek, který klade důraz na hodnoty odpuštění, milosrdenství, lásky a oddanosti. Dodává jiný pohled na význam a hodnotu, která tím ovlivňuje výběr možností vnímaných intelektem.

Překonání omezení intelektu

Rozum hromadí druhy, procesy a asimiluje duchovní a náboženské informace. Zdá se, že je paradoxem, že současně může být omezením pro vývoj na vyšší úroveň vědomí, což vyžaduje překonání mysli. Omezení mysli dokládá jeho strukturu tím, že funkční ego je lineární, dualistické a dominuje v Newtonově paradigmatu kauzality, která posiluje iluzi samostatného, osobního „já“ jako zdroje příčin. Přejít z úrovně vědomí 400 na úroveň 500 je paradigmatický skok z mentální oblasti lineárních symbolů na nelineární subjektivní oblast. Mysl je spokojena se získáváním znalostí, ale pak zjistí, že sama je neschopná provést transformaci, což vyžaduje další krok převést data do vnitřní prožitkové reality.

Intelekt se používá k uspokojení naslouchání „o“ subjektu, a člověk se může naivně domnívat, že samotné informace by měly být dostatečné. I když je to často částečně pravda, jindy přechod ze získávání informací na subjektivní zkušenosti přichází přes duchovní praxi, meditace, kontemplace a oddanost, ve spolupráci s modlitbou.

Po odmítnutí egocentrismu duchovní praxe a odhodlání způsobí, že duchovní energie proudí do energetického systému jako plnost lásky, spíše než jako osobní lásky omezené na osobní vztahy. Tato transformační energetická pole od 500 výše jsou nelineární, vyzařující, a nejsou objektivně ověřitelná vědeckými definicemi.

Překážky jsou výsledkem lpění na omezeních kvůli jejich osobnímu prospěchu, jako je hrdost na duševní získávání samotných informací. Přestože posun od duševní ke skutečně duchovní činnosti je volný a pokračuje se souhlasem, není kontrolovatelný stejně jako získávání duševního materiálu a informací. Přejít se dá nejlépe popsat jako klasický přechod od „mít“ k „dělat“ a k „být“ a je usnadněn vzdáním se pokusu o řízení procesu. Je více důležité klást víru a důvěru v duchovní záměr a vzdát se Bohu, čímž potencialita přemění skutečnosti, jakmile to podmínky dovolí.

Odevzdání se je tudíž nutným a téměř konstantním postojem, který je podporován hlubokou pokorou. Odpor, který je často nepovšimnutý, je připoutaností k tomu, co člověk již zná, a je tím, co lze nazvat „loajálností k paradigmatu“. Například se toto omezení projevuje, jak již bylo uvedeno, konferencemi a publikacemi věnovanými oblastem „vědy a náboženství“ či „vědě a vědomí“, které jsou akademické a proto mají kalibraci vědomí v polovině 400. Charakteristickou překážkou je uznání prvořadého významu existence subjektivity v oblasti Já, podle které mohou

být uznány a pochopeny duchovní skutečnosti, které mají kalibraci vědomí 500 a výše.

Omezení akademické vědy je nejvýrazněji patrné v její rozpolcenosti a nedůvěře ke zkušenostem, svědectvím a informacím takzvané první osoby (Ginsburg, 2005). Vědecká intelektualizace o „realitě“ osobní zkušenosti odráží pochybnosti o akademické serióznosti a důvěryhodnosti (z Newtonova paradigmatu) lidské zkušenosti. Tak je pravá duchovní realita vyloučena ze studia byť předpokládaného cíle těchto projektů. Je to jako hledat ztracené klíče od auta v noci pod pouliční lampou, protože je tam lepší světlo, nebo hledat duchy s Geigerovým počítačem.

Zřejmě zásadní význam má, že na základě paradigmatu slepoty je vyloučen primární zdroj historických duchovních informací světa, tedy záznamy největších světových mystiků a velkých duchovních osvěcených učitelů (včetně největší avatarů). Věda je lineární, duchovní realita je nelineární, to by mělo být jasně zřejmé.

Duchovnímu záměru může intelekt posloužit tak, že se stává odrazovým můstkem a cestou k pochopení duchovní reality, namísto toho aby byl slepou uličkou nebo zátarasem. Duchovní studium využívá intelekt k odhalení, že intelekt sám má být překonán, čehož se dosáhne pomocí duchovní praxe, disciplíny a oddanosti.

Mentalizace: Náhodný tok myšlenek

Velkou překážkou pro duchovní vývoj a překonání identifikace sebe sama s myslí, je zpracování dat, symbolů a slov pomocí náhodné mentalizace (volný náhodný tok myšlenek). O těchto „myšlenkách“ se předpokládá, že jsou skutečným myšlením. Během meditace se toto duševní tlachání stává frustrujícím a je zdrojem úzkosti. Pokus umlčet mysl prostřednictvím vůle je neefektivní, a výsledky jsou omezené a krátkodobé. Pochopením zdroje proudu náhodného toku myšlenek lze mysl překonat, odhalí se ticho, z něhož náhodné myšlení vzniká.

Mentalizace je egocentrického původu a její primární funkcí je komentovat. Takové myšlení je marnost, nekonečný průvod názorů, racionalizací, přepracování, vyhodnocování a jemných posudků, podle kterých jsou myšlenkám přiřazeny hodnoty nebo důležitosti podle předpokládaného významu, protože jsou „moje“. Ego je okouzleno svým životním příběhem a jeho ústřední postavou.

Ego musí být konfrontováno s vlastní marností a musí přijmout skutečnost, že pokud neřeší problémy, jeho mentalizace jsou nadbytečné a samy o sobě nemají žádnou hodnotu. Tak je „význam“ samozvaná marnost, a nabubřelé ego předpokládá, že má „právo“ zasahovat do klidu a ticha svým nekonečným dětinským žvatláním a klábosením. Mysl má imaginární publikum a pokračuje v monologu pro sebeobdiv a předpokládanou důležitost. Neukázněná mysl má pozorovací komentář nebo názor na všechno. Koho to zajímá? Kdo to žádá? Její myšlenky se často opakují, jsou banální, monotónní a všední.

Je to úleva nechat mysl umlčenou a prostě „být“ s okolím. Pak převažuje mír, posílení a klid. Aby bylo možné si uvědomit, že tento průběžný komentář není nutný ani oprávněný, může vůle mysl umlčet. Když je marnost, která je základem mentalizace, devalvována a pokořena, pak se zhroutí a na jejím místě se objevuje

radost z vnitřního ticha, které vlastně tvoří devadesát devět procent mysli. Pouze jedno procento je ve skutečnosti drnčení.

Dobře disciplinovaná mysl by měla hovořit pouze v případě požadavku na provedení úkolu. Netrénovaná mysl se stane neovladatelnou, „předvádí se na jevišti“ a je na obtíž. Já (já) se potřebuje naučit respektu k „Já“ a „Tichu Přítomnosti“. Z pozorování mysli je zřejmé, že reprezentuje rušivé, nepoddajné dítě, které neustále usiluje o pozornost.

Je obvykle zbytečné pokusit se zablokovat myšlenky nebo přinutit mysl, aby byla stále bez své motivace a potěšení. Její motivační kořeny mohou být identifikovány a opuštěny. Pak je překvapivě možné učinit rozhodnutí: *prostě na nic nemyslet*. To je umožněno orientací na Nekonečné Ticho (Infinite Silence) z něhož vzniká myšlení. Je umístěno nikoli mezi myšlenkami, ale těsně před vznikem myšlenek.

Užitečnou technikou, jak se vyhnout mentalizaci, je tvůrčí vizualizace, ve které si požadovaný cíl představíme a pravidelně držíme v mysli. Pokud jsou podmínky a záměr (plus karmické vlivy) příznivé, potencialita inklinuje je projevit v kontextovém vlivu. V normálním myšlenkovém procesu jsou logika a sekvence považovány za příčinné a vyžadují úsilí. Vizualizace ovlivňuje výsledek podle naprosto odlišných (a jednodušších) mechanismů.

Následující část: *Přehled. Překonání lineární duality*